

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομὰ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
σείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμεν,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἡθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Ιατρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
Οὐίλκη Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδονῆ, (συνέχ.)
— Αἰμυλίου Ρισβούργ: Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ, διήγημα, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
'Εν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Καὶ λαβὼν τὸ φανάριον ἀπῆλθε μετὰ
τοῦ Γεωργίου. Ἀφ' οὗ ἐξήλθον τοῦ κήπου,
ὁ 'Ροβέρτος ἐπέμενε νὰ τον συνοδεύσῃ,
ἀλλ' ὁ Γεώργιος ἐπιμόνως ἠρνήθη.

— Μὲ κλειστὰ μάτια πηγαίνω ὁλοῖσιν·
εὐχαριστῶ, 'Ροβέρτε.

Ὁ 'Ροβέρτος πειθόμενος εἰς τὰς φιλι-
κὰς προτροπὰς τοῦ φίλου τοῦ ἀπεμα-
κρύνθη, καὶ ἔμεινε ὁ Γεώργιος μόνος.
'Αλλ' ἀντὶ νὰ κατευθυνθῇ εἰς τὴν Νεβίλ-
λην, τοῦ γαντίον ἀνέβη, κατευθυνόμενος
πρὸς τὸ καπηλεῖον τοῦ Πουρτοῦ. Ἡ οἰ-
κία τοῦ Πουρτοῦ ἦτο κλειστὴ καὶ μόλις
ἐφαίνετο ἀμυδρόν τι φῶς. Παρατήρει δὲ
πéριξ του μετὰ προσοχῆς. Μόνον δὲ ὅπλον
εἶχε τὴν ἐκ σιδηροζύλου ῥάβδον του· ἀλλ'
ἦτο συνηθισμένος ἐκ τῶν νυκτερινῶν πο-
ρειῶν του ἀνὰ τὰς πεδιάδας καὶ τὰ δάση
τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ καρδιά του δὲν ἐγίνωσκε
τί ἐστὶ φόβος.

Ἐν τῷ οὐρανῷ οἱ ἀστέρες ἔλαμπον, καὶ
ἡ σελήνη ὡς δίσκος χαλκοῦς ἀνέτελλεν
ὑπεράνω τοῦ δάσους. Πέριξ δὲ ἐν τῇ ἐρη-
μίᾳ ταύτῃ ἀλλόκοτος καὶ ἀνεξήγητος
θόρυβος ἐτάραττε τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός.

Ἀποχωρήσας τῆς ἀτραποῦ εἰσέδυσεν
εἰς τὸ δάσος, καὶ ἐστήριξε τὰ νῶτά του
ἐπὶ γιγαντώδους ἀρκεύθου, ὡς προαισθη-
νόμενός τι. Ἐμείνει δ' ἐκεῖ ὥραν πολλὴν
συλλογιζόμενος τὰ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ Ἀντωνία ἐφάνη
ὅποια καὶ πρὸ τῆς δίκης τοῦ ἀδελφοῦ
τῆς, τοῦτ' ἐστὶ ψυχρὰ καὶ ἀλαζών. Καὶ
ἐν ᾧ ὁ Γεώργιος ἐνόμιζεν ὅτι κατέκτησε
τὴν πίστιν καὶ τὴν φιλίαν τῆς, τὴν ἔβλε-
πεν ἀδιαφοροῦσαν καὶ ἀπομακρυνομένην
ἀπ' αὐτοῦ. Λοιπὸν τίποτε δὲν εἶχεν ἐν
τῇ καρδίᾳ τῆς; Καὶ ὅμως ἐν τῷ κακουρ-
γιοδικῷ χθὲς παρατήρησεν ὅτι ἐν ᾧ αὐ-
τὸς ἠγόρευεν, ἐκείνη ἔκλαιε. Κατὰ τὸ
βραχύτατον τοῦτο χρονικὸν διάστημα εἶ-
χε κατακτήσῃ αὐτήν, εἶχεν εἰσέλθῃ ὡς

ἀπόλυτος κύριος εἰς τὰ μύχια τῆς ἀνυπο-
τάκτου ψυχῆς τῆς. Ἀλλὰ ἡ ἐντύπωσις
ἦτο παροδική, καὶ αὐτὸς ἀπεδιώχθη ἐκ
τῆς κατακτήσεώς του.

Ἄ! καὶ εἰς μόνος λόγος γλυκείας εὐ-
γνωμοσύνης, πόσον ἤθελέ τον ἀνακουφί-
σῃ, πόσον ἤθελέ τον εὐφράνῃ! Ἡ εὐμε-
νῆς αὕτη ἔνδειξις πόσῃν παραμυθίαν ἤ-
θελεν ἐνσταλάξῃ εἰς τὴν πάσης συγγενι-
κῆς στοργῆς ἐρημωθεῖσαν καρδίαν του.

Ἡ ἀνάμνησις δὲ αὕτη τῆς ἐσπέρας ἐ-
κείνης ἐβλάστησεν ἐν τῇ κατεστραμμένῃ
καρδίᾳ του ὡς ἄνθος βλαστήσας ἐπὶ ἐρει-
πίων.

Τὸ ὥρολόγιον τοῦ πύργου Κλαϊρεφὸν
ἐσήμανε μεσονύκτιον. Ἡ σελήνη ἦτο ἤδη
ὑψηλὰ καὶ φῶς ἀργυρῶν κατέκλυζε τὰ
πέριξ. Ὁ νέος ὡς ἀφυπνισθεὶς ὑπὸ τῶν
ἡχῶν τοῦ ὥρολογίου συνῆλθε καὶ διανο-
ήθη: Ἐως ποῖαν ὥραν θὰ φυλάττω ἐδῶ
σκοπός; Εἰμὶ ἐδῶ ὅπως ὁ Ὁράτιος παρα-
φυλάττων τὸ φάσμα τοῦ μακαρίτου βα-
σιλέως εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἑλσινόρης.
'Εὰν ὁ πατήρ μου δέν με ἠπάτησε, ποῖον
θὰ ἴδω ἐδῶ ἐρχόμενον; Καὶ ἂν ἔλθῃ τις,
θὰ περάσῃ ἄρα γὰρ ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος;

Φωνὴ ἐνδόμουχος ἔλεγε εἰς αὐτὸν ὅτι
ἡ θέσις ἐκείνη, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἵστατο, ἦτο
ἡ καταλληλοτάτη. Ἐρείκυσαν τὴν προ-
σοχὴν του τὰ ἐλαφρὰ ἄλματα δύο λα-
γῶν, οἵτινες ἔπαιζον ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ.
'Αλώπηξ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου
καταδιώκουσα τὸ θήραμά της, ἤκουετο
ὕλακτοῦσα, καὶ διὰ τῶν ὕλακῶν τῆς δι-
δουσα εἰδήσιν εἰς τὴν ἐνεδρεύουσαν θήλει-
αν. Ἐν τούτοις περὶ τὴν μίαν ὥραν βαρυν-
θεὶς ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ σκοπῶν νὰ ἐ-
πανέλθῃ καὶ αὐρίον. Ἀλλ' οἱ δύο παίζοντες
λαγῶι στήσαντες αἰφνης τὰ ὦτά των, ἐ-
πήδησαν διὰ μίαν εἰς τὸ δάσος. Βήματα
ἀντήχουν πρὸς τὸ ἄνω μέρος τῆς ἀτραποῦ.

Ὁ Γεώργιος ἐφρίκασε, οἱ ὀδόντες του
συνεσφίγγθησαν καὶ ἐστερέωσε τὴν ῥά-
βδον του εἰς τὴν χεῖρά του. Ὁ θόρυβος
προσηγγίει καθαρὸς ὡς ἀνθρώπου βαδι-
ζόντος ἄνευ προφυλάξεως. Σκιὰ ἠπλώθη
ἐπὶ τῆς καταφώτου ἀτραποῦ, καὶ ὁ Γεώρ-
γιος εἶδε διερχόμενον τὸν Ροῦσον ἄσκητῃ,
καὶ τὰ ἐνδύματά του ἐν ἀταξίᾳ μεγίστῃ.

Προῦχρῃ βήματι τακτικῷ ἀνοικτοῦς
ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, προσηλωμένους καὶ
ὅμως μὴ βλέποντας, τὸ σῶμά του ἐκι-
νεῖτο ἄκαμπτον καὶ ὡς ὑπὸ μηχανῆς,
ὡς παρασυρόμενον ὑπὸ δυνάμεως ἀκατα-
νοήτου.

Ὁ Γεώργιος ἠκολούθησε τὸν βοσκόν,
ὅστις ὅμως δὲν ἔδειξε σημεῖα ὅτι ἤκουσε
τὰ βήματα τοῦ ἀκολουθοῦντος αὐτόν.

Ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ κοίλωμα ὅπου ὁ
Τρεχανέμης καὶ ὁ Πουρτοῦς εὗρον νεκρὰν
τὴν Τριανταφυλλίαν, ἐστάθη ὀλίγον, τὸ
πρόσωπόν του ἐσχηματίσθη περίλυπον,
συνέστρεψε τὰς χεῖράς του, ἐξέβαλε κραυ-
γὴν θρηνώδη καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρό-
μον του.

Ὁ Γεώργιος ἠκολούθει συγκεκινημένος.
'Ο βοσκὸς ἐπορεύετο εἰς τὸ χωρίον ἔνθα
ἦτο ἡ κατοικία τοῦ Τρεχανέμη. Οὕτω
βαδίζοντες ἀμφότεροι ἦλθον εἰς τὸ νεκρο-
ταφεῖον.

Δι' ἐνὸς ἄλματος ὁ βλάξ ἐπήδησε τὸν
τοῖχον, καὶ πορευθεὶς εἰς τάφον τινὰ ἔ-
χοντα ἀπλοῦν ξύλινον σταυρόν, ἐγονυπέ-
τησε καὶ ἤρχισε νὰ στενάξῃ. Ἐφίλησε τὸ
χῶμα μετὰ συντριβῆς ψιθυρίζων: «Συχώ-
ρεσέ με, Τριανταφυλλία! ἄχ! Τριαντα-
φυλλία μου! δέν το ἤθελα!»... Καὶ ἐν τῇ
ἐρημίᾳ τοῦ πενθήμου ἐκείνου τόπου ἦτο
καταπληκτικὸν τὸ θέαμα τοῦ μωροῦ ἐκεί-
νου, καλοῦντος τὴν νεκρὰν μετὰ λυγμῶν
μετανοίας καὶ ἔρωτος...

Ὁ Ροῦσος ἔμεινε ἐκεῖ πολλὴν ὥραν
καταληφθεὶς ὑπὸ σπασμῶν καὶ κυλιόμε-
νος κατὰ γῆς. Ἐπειτα ἀπῆλθεν ὡς εἶ-
χεν ἔλθῃ.

Ὁ Γεώργιος ἐστήριζετο ἐπὶ τοῦ τοίχου
σύννου. Τὸ παρκεπέτασμα διεσπάρθη ἀπο-
τόμως. Ἐγίνωσκεν ἤδη τὴν ἀλήθειαν.
'Ανακρέτησεν εὐθὺς τὴν σκηνὴν τοῦ
φόνου. Πῶς νὰ μὴ ὑποπτεύτῃ τὸ τοιοῦ-
τον; Ἐνεθυμήθη τότε, ὅτι εἶχεν ἴδῃ τὴν
πρώτην ἡμέραν τῆς ἀφίσεώς του τὸν Ροῦ-
σον παλαίοντα μετὰ τῆς Τριανταφυλ-
λίδος· ὁ βοσκὸς ἦτο τότε φαεινὸς ἄμα καὶ
ἀπειλητικὸς. Ἐντὸς τοῦ ἀλόγου τούτου
ὄντος εἶχεν ἀναρῆθ' ἄβυσσος σαρκικὸν, ὅπερ
ἤθελε νὰ κορέσῃ μετὰ τῆς κτηνωδίας ἀ-
γρίου θηρίου. Ἐν τῷ παροξυσμῷ τῆς πα-

ραφορὰς του ἤρπασε τὴν κόρην ὡς λείαν, ἀλλὰ τῇ παρεμβάσει τοῦ Τρεχανέμη καὶ τοῦ Πουρτοῦ ἠναγκάσθη νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν. Καὶ σφίγγων τὴν νεανίδα, τὴν ἐπνίξεν, ἐν ᾧ μόνον τὰς κραυγὰς τῆς ἤθελε νὰ καταπνίξῃ.

Ἴδου δὲ ὅτι αὐτὸς προέδιδεν ἑαυτὸν διὰ τῆς νυκτερινῆς ταύτης ἐκδρομῆς του. Ἄλλ' ἄρά γε ὁ τι ἔκαμε σήμερον θά το κάμῃ καὶ αὐριον;

Δις ἔρι ἐπανήλθεν ὁ Γεώργιος καὶ δις παρέστη εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην. Ὁ ὑποβάτης διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ μετέβαινεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ ἐπανήρχετο.

Ὁ Γεώργιος εἰς οὐδένα εἶπε τίποτε περὶ τῆς ἀνακαλύψεώς του ταύτης. Ἀλλὰ πορευθεὶς εἰς τὴν ἀστυνομίαν εὔρε τὸν ἀστυνόμενον, καὶ τον παρεκάλεσε νὰ τον συνοδεύσῃ εἰς τοῦ εἰσαγγελέως, πρὸς ὃν καὶ διηγήθη ἀκριβῶς ὁ τι εἶχεν ἴδῃ, παρακαλέσας αὐτὸν νὰ ὑπάγῃσιν τὴν νύκτα ὁμοῦ πρὸς ἐπιθεβαίωσιν τοῦ πράγματος.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ συναντηθῶσι τὴν νύκτα ἔξω τῆς μικρᾶς πύλης τοῦ κήπου τοῦ Κλαίρεφόν περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν.

Ὁ Γεώργιος περὶ ὥραν πέμπτην ἦλθεν εἰς Κλαίρεφόν χωρὶς νὰ τον περιμένωσιν. Ἐγίνε δὲ δεκτὸς μετὰ χαρμοσύνων κραυγῶν ὑπὸ τῆς θείας Ἰσαβέλλας καὶ τοῦ Ροβέρτου. Ὁ δὲ γηραιὸς μαρκήσιος ἐχαίρειται αὐτὸν διὰ φιλικῶν νεύματος ὡς ἐσυνήθιζε.

Ἡ Ἀντωνία ἐφάνη καὶ πάλιν σοβαρὰ καὶ σκυθρωπή. Ὁ χαρακτήρ τῆς ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν εἶχε μεταβληθῇ. Αὐτὴ ἦτις ἄλλοτε ἦτο ἡ παιδρότης καὶ ἡ χαρὰ τοῦ οἴκου, ἔμενεν ὥρας ὀλοκλήρους ἄφωτος καὶ σιωπηλή. Ἡ θεία τῆς ἐρχομένη πλησίον τῆς ἡγγίξε τὸν ὦμόν της, αὐτὴ δὲ ἀνετριχίαζε καὶ ἐφαίνετο συνερχομένη ἐκ ζοφεροῦ ὄνειρου. Ἦτο ὡς πάντοτε προσηνὴς καὶ γλυκεῖα, ἀλλὰ ἐνδύμυχος φροντίς ἐφαίνετο κατασπαράττουσα τὴν καρδίαν της.

Ὁ Κροϊμενίλ, λαβὼν ὀκταήμερον ἀδειαν, διέτριβεν ἐν τῷ πύργῳ καὶ συνώδευε τὴν Ἀντωνίαν εἰς τὸν περίπατον προσπαθῶν νὰ τὴν διασκεδάξῃ. Συνδιελέγοντο δὲ μάλιστα περὶ τῆς δίκης, καὶ ἀνεπαίσθητως ὁ λόγος ἐγίνετο περὶ τοῦ νέου δικηγόρου. Μετὰ πλείστων καὶ μεγίστων ἐπαίνων ἀνέφερεν ὁ Κροϊμενίλ τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ προκαλέσῃ ἀντίρρησιν τινὰ τῆς Ἀντωνίας. Αὐτὴ ὅμως ἀπέβλεπε πρὸς αὐτὸν μετ' ἀλλοκότου ἐκφράσεως καὶ δέκοπτε τὴν δμιλίαν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἰδοῦσα τὸν Γεώργιον ἡ Ἀντωνία, ἐστράφη πρὸς τὸν Κροϊμενίλ καὶ μετ' ἀπροσδοκίτου τυχύτητος εἶπε πρὸς αὐτόν :

— Νὰ τον ὁ ἀγαπητὸς φίλος σας...

Ὁ Κροϊμενίλ ὠχρίσας ἀπεκρίθη ἡσύχως :

— Δέν το ἀρνοῦμαι, ἀγαπῶ ὅλους ὅσοι εἶνε ἀρρωστωμένοι εἰς τὴν δεσποινίδα Ἀντωνίαν.

Ἡ Ἀντωνία ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, ἀπέ-

βλεψε ζωηρῶς πρὸς τὸν νέον καὶ μετὰ ζωηρότητος εἶπε :

— Ἐὰν εἴσθε εἰλικρινῆς, θὰ εἴσθε ὁ ὀλιγώτερον ἀγαπῶν ἢ ὁ γενναιότατος τῶν ἀνδρῶν.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἦλθε πρὸς τὸν ὑπερασπιστὴν τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ δὲν εἶδε τὸ λυπηρὸν νέφος, ὅπερ ἐσκίασε τὸ μέτωπον τοῦ Κροϊμενίλ.

Κατὰ τὸ δεῖπνον καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ Γεώργιος ἦτο ἀσυνήθως εὐθυμος. Αὐτὸς ὁ συνήθως σοβαρὸς καὶ ἐπιφυλακτικὸς, ἐφάνη παιδρότατος καὶ κατέθελε τοὺς πάντας διὰ τῆς χαριεστάτης εὐφύας του.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα κατεβρόχθιζε τοὺς λόγους τοῦ εὐνοουμένου της καὶ ἐκάθητο ζωηροτάτη μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ροβέρτου. Δὲν κατῴρθησε νὰ κρατηθῇ, ἀλλ' ἀνεφώνησεν ἐνθουσιῶσα πρὸς τὸν γηραιὸν μαρκήσιον :

— Τί σου λέγει τὸ χαριτωμένο μου παλληκάρι! Ἀ! μ' αὐτό, τί νὰ σου εἰπῶ, μὲ ἐσκλάβωσε μὲ... δὲν εἰξέρω πῶς νὰ το εἰπῶ!

Περὶ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν ὁ Γεώργιος παρὰ τὰς προτροπὰς τῆς γηραιᾶς παρθένου ἠτοιμάσθη νὰ ἀπέλθῃ, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ροβέρτον νὰ τον συνοδεύσῃ.

— Μόνον χωρὶς φανάρι σὲ παρακαλῶ, προσέθηκε. Καὶ ἂν τύχῃ νὰ παραπατήσωμεν τόσον χειρότερον.

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἀπῆλθον διὰ μέσου τοῦ κήπου. Ἦνοιξαν τὴν μικρὰν πύλην καὶ ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδόν. Ἐκ τῆς σκιάς τοῦ τοίχου ἀπεχωρίσθη σχῆμα ἀνθρώπινον καὶ φωνὴ ἠκούσθη λέγουσα :

— Σεῖς εἴσθε, κύριε Καρβαγάν;

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριε εἰσαγγελεῦ. Εἶνε μαζί μου καὶ ὁ κύριος Κλαίρεφόν.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος τεταραγμένος. Περὶ τίνος πρόκειται;

— Πρόκειται περὶ τῆς τελείας δικαιοσύνης σας, κύριε, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς, καὶ θὰ θεωρήσω ἑμαυτὸν εὐτυχῇ νὰ το διακηρύξω ἐγώ.

— Τώρα 'μιλιὰ πλέον, εἶπεν ὁ Γεώργιος.

Καὶ ὁδηγῶν τοὺς δύο συνοδοιπόρους του κατηυθύνθη πρὸς τὴν ἀτραπὸν τοῦ λόφου.

Ἀπὸ δύο ἡδὴ ὥρῶν ἦτο ὁ ἀστυνόμενος ἐν τῷ νεκροταφεῖῳ ἐνεδρεύων ὅπισθεν ἰτέκς τινός. Ἐν τῇ γωνίᾳ εἶχε στήσῃ ἓνα φύλακκα καὶ δύο ἐτέρους ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ καὶ αὐτὸς ἵστατο ἀκίνητος καὶ διανοούμενος θὰ ἔλθῃ ἄρά γε ὁ βοσκός;

Περὶ τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἀκούεται κρότος βημάτων καὶ ἰδοὺ ἐπιφαίνεται ὁ Ροῦσος. Διὰ τῆς κιγκλιδωτῆς πύλης εἰσῆλθεν ὁ Γεώργιος μετὰ τῶν συντρόφων του. Ὁ ἀθλιὸς ὑποβάτης ἀνεφώνησε πάλιν δακρύων : « Συχώρεσέ με, Τριανταφυλλιά! Ἀχ! Τριανταφυλλιά μου, δέν το ἤθελα! » καὶ ἐν τῷ σπασμωδικῷ παροξυσμῷ του ἔσεισε τὸν ξύλινον σταυρόν, ὅστις κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ χόρτου.

Πάντες ἦλθον πλησίον, καὶ νεύσαντος

τοῦ εἰσαγγελέως ἔκυψεν ὁ ἀστυνόμενος καὶ ἔψυσε τὸν ὦμον τοῦ ἀθλίου. Ἀλλὰ παρευθὺς ἐκεῖνος ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, ὠρθώθη ἐπὶ τῶν γονάτων του, καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὡς ὁ ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγειρόμενος. Περιέβλεψεν ἐντρομος καὶ ὠρῶμενος, καὶ δι' ἐνός ὀφθαλμοῦ ὤρμησε πρὸς τὸν τοῖχον. Ἀλλ' ἰδὼν τὸν ἐκεῖ ἱστάμενον φύλακκα περιέδραμε τὸ νεκροταφεῖον καὶ εὐρὼν τὴν θύραν φρουρομένην, ἐστάθη ὀλίγον ὡς θηρίον πολιορκούμενον, καὶ ἰδὼν ἡμίκλειστον τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας, εἰσῆλθεν.

— Προσοχή! προσοχή!! ἀνεφώνησεν ὁ ἀστυνόμενος, προσοχή!!! θὰ σας φύγῃ!..

Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἠκούσθη θόρυβος συγκεχυμένος καὶ γρυλλισμοὶ ὑπόκωφοι, εἰς δὲ τῶν φυλάκων ἐξελθὼν τῆς ἐκκλησίας εἶπεν :

— Ἐσκαρβάλωσε 'ς τὸ καμπαναριό!..

Καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης ἐφάνη ὁ βλαξ εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ κωδωνοστασίου· οἱ φύλακες ὤρμησαν εἰς τὴν κλίμακα τοῦ κωδωνοστασίου καταδιώκοντες αὐτόν.

Βλέπων δὲ ὅτι καὶ ἐκεῖ κατεδιώκετο, ἀνερριχίσθη εἰς τὰς δοκούς, ἀφ' ὧν ἐκρέματο ὁ κῶδων, καὶ ἐκεῖ ἐστάθη ὀρθος, διαστρέφων ἀγρίως τὸ πρόσωπόν του, ἔχων τὴν κόμην φρίσσουσαν καὶ πελιδνὸς ὑπὸ τοῦ φόβου.

Ὅπισθεν αὐτοῦ ἐφάνη εἰς φύλαξ, ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ τον συλλάβῃ, ὁ Ροῦσος παρετήρησε τὴν στέγην τοῦ κωδωνοστασίου καὶ εὐκίνητος ὡς γορίλλος ἀνερριχίσθη καὶ εὐρέθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Ἐκεῖ ἐπάνω ἐστάθη ἐπ' ὀλίγον ἐπὶ τοῦ στενοῦ γείσου τῆς κορυφῆς, ἔπειτα ἐφάνη ἰλιγγιάσας καὶ ὡς ἐλκόμενος ὑπὸ τοῦ κενοῦ, ἐκλονήθη ἐπανειλημμένως, ἀνεκάγχασε δυνατόν καὶ φοβερόν καγχασμόν, καὶ ἀπολέσας τὴν ἰσορροπίαν κατέπεσεν εἰς τὸ κενόν.

Ὁ Ροβέρτος, ὁ Γεώργιος καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς μόλις προφθάσαντες ἀπεχώρησαν πρὸς τὰ ὀπίσω. Τὸ πτώμα τοῦ Ροῦσου, περιστρεφόμενον καὶ περιδινόμενον ἐν τῇ καταπτώσει, διέγραψε φοβερὰν καμπύλην γραμμὴν καὶ κατέπεσε μετὰ φόβου ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Τριανταφυλλιάς, καὶ ἐπυτίλισε διὰ τοῦ αἵματός του τὸν λίθον, τὸν ἔτι ὑγρὸν ἐκ τῶν δακρύων του.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΟΞ.

FORTUNÉ DU BOISGOBÉY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἐχετε τὴν ιδέα πῶς αὐτὸς ἦταν ποῦ ἐχθὲς ἐπροσπάθησε νά...

— Εἶμαι περὶ τούτου βέβαιος. Δέν ἐπέτυχε καὶ θέλει ν' ἀρχίσῃ ἐκ νέου.

— Τότε, πρέπει νὰ εἶνε ὁ ἴδιος ποῦ ἐκλεψε τὴν κόρη τοῦ Κάμπρεμερ.